

Vers la maduresa cristiana: acompanyament espiritual

MARGARIDA LLOP I MANEL MERCADE
MEMBRES DEL CONSELL GENERAL D'IREL LLEIDA

Societat frenètica, presses a tota hora, compres impulsives, esperes insuportables, angoixes per no controlar tanta informació, pressions per posar selfies de persones guais... i, així, tot un seguit de realitats que ens envaeixen i les considerem normals. És aquest el món que ens ha tocat viure i ens hi hem d'instal·lar de la millor manera.

Enmig d'aquesta voràgine activa, sorgeix la pregunta sobre el sentit de la vida i sobre quin és el meu paper dins d'aquesta. I és aquí on hi ha possibilitat d'acudir a una persona perquè t'acompanyi o et dirigeixi, tal com es coneixia en l'antiguitat. Ja en el monacat dels primers segles després de Crist, trobem els primers anacoretas que, en la soledat, necessitaven consell; després, en els monestirs, els més dotats es dedicaven a aquesta funció coneguda com a direcció espiritual. Més endavant, a partir del segle XIV, seglars com Caterina de Siena o Nicolau de Flüe van ser reconeguts per la seva empremta en aquelles persones que buscaven l'assessorament espiritual. Aquesta guia continuà en el segle XVII amb els religiosos Francesc de Sales, Vicenç de Paül, fins a l'*aggiornamento* del Concili Vaticà II que proposà canviar el nom de direcció per acompanyament, per tal de fer-lo més intel·ligible als nous temps, a les necessitats de més llibertat personal i amb menys connotacions d'autoritarisme.

Aquest nou enfocament, anomenat acompanyament espiritual, no és una confirmació del seu punt de vista, sinó que ha d'estar disposat a acceptar quelcom nou. L'acompanyament consisteix a ajudar la persona perquè pugui enfrontar-se amb

les seves dificultats, de tal manera que pugui anar fent passos positius en la llum del camí que vol donar a la seva vida a fi d'encaminar-la vers la maduresa cristiana. Aquesta té molt a veure amb les crisis i dificultats que es van presentant i amb les decisions que l'interessat va prenent després d'un discerniment apropiat que el duu a reconèixer, interpretar i escollir.

Tal com diu *Instrumentum Laboris*, publicada aquest any, a la base del discerniment hi trobem tres conviccions que ens fan obrir els ulls a l'Esperit de Déu que actua en el cor de cada home i dona i que ens ajuden a visualitzar que el cor de l'home i el de la dona es presenta dividit per la feblesa i a assumir que el camí de la vida imposa decidir. En aquest discerniment l'acompanyant afavoreix la possibilitat de relació entre ell i l'acompanyat i l'escolta més interior que és on ressona la veu del Senyor.

L'acompanyat ha de voler fer camí amb un acompanyant. Per aquell, aquest és una persona amb autoritat moral per la seva

experiència, formació i coherència de vida. La confiança que es dona amb facilitat al començament de la relació s'ha de mantenir al llarg d'ella quan el coneixement entre les persones sigui més complet i real.

L'acompanyat no pot oblidar que és ell qui ha de respondre i prendre les decisions oportunes. Per aquest motiu ha d'evitar passar a l'acompanyant espiritual la responsabilitat que a ell li correspon o fer d'aquest un mer confident per obtenir recolzament afectiu; de la relació entre ambdós dependrà l'èxit.

Per part de l'acompanyant, aquest ha de donar del que ha vist i sentit, és a dir, ha de tenir competència experiencial i una preparació teològica i espiritual necessària i específica. Tot i que és la pròpia vida l'element que més pot ajudar els altres. De la mútua interacció sorgiran unes responsabilitats de l'acompanyat espiritual que comporten: posar l'atenció a tot el que passa en la vida quotidiana de la seva persona (sentiments, vivències, pensaments, dificultats, èxits, avenços, retrocessos...); il·luminar la seva existència des de la Paraula de Déu, la persona de Jesús i el seu evangeli; i sentir la tendresa, l'afecte en els seus problemes, crisis i dificultats per part de l'acompanyant. A partir de tot el que hem dit, deduïm les conclusions següents: una és que tota persona té necessitat de créixer espiritualment, fins i tot en el nostre món postmodern de presses i rapideses; l'altra és que l'acompanyament ajuda aquesta maduresa de la persona a partir de la interacció entre l'acompanyat i l'acompanyant.

Tota persona té necessitat de créixer espiritualment, fins i tot en el nostre món postmodern de presses